

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XIV, NR. 7-8 / 2010 BULETIN DE INFORMAȚII IULIE-AUG. 2010

Despre sminteli și smintire*

Părinte, cum poate trăi cineva corect și creștinește în societatea de astăzi, fără să se smintescă de oamenii care trăiesc departe de Dumnezeu?

- De ce să se smintească de ceilalți care nu sunt aproape de Dumnezeu? Dacă ar fi fost dintr-o familie cu șapte-opt copii și pe unul-doi din frați i-ar fi tras satana și ar fi trăit o viață păcătoasă, l-ar fi smintit viața lor păcătoasă?

- Nu, ci l-ar fi durut, deoarece ar fi fost vorba de frații lui.

- Așadar, răul se află în noi. Nu avem dragoste, de aceea nu-i simțim ca pe frații noștri pe toți oamenii și ne smintim de viața lor. Toți formăm o familie mare și suntem frați, pentru că toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu. Dacă într-adevăr am simți că toți oamenii suntem frați, ne-ar dura pentru cei ce trăiesc în păcat și nu ne-ar sminti viața lor păcătoasă, ci ne-am ruga pentru ei.

Iar dacă ne smintim, răul se află în noi; nu este în afară de noi. Când ne smintim, să ne spunem nouă înșine: «Tu pe câți ai smintit? Și nu vrei să-l rabzi pe fratele tău? Pe tine cum te rabdă Dumnezeu, cu atâtea câte faci?». Gândiți-vă la Dumnezeu, la Maica Domnului, la îngeri, care îi văd pe pământ pe toți oamenii - ca și cum s-ar afla într-un balcon mare și îi văd pe oameni, care sunt adunați în piață - pe unii cum fură, pe alții cum se ceartă, pe alții cum păcătuiesc trupește etc. Cum îi rabdă! Cum rabdă ei toată răutatea și păcatul ce există în lume, și noi să nu răbdăm pe fratele nostru! Este înfricoșător!

- Părinte, ce înseamnă ceea ce spune Apostolul Pavel: «Dumnezeul nostru este foc mistuitor»?

- Dacă arunci într-un cuptor hârtii, gunoaie, ce se va întâmpla cu ele? Nu vor arde? Așa și în omul duhovnicesc: orice i-ar arunca diavolul, arde. «Foc mistuitor!». Când în om se aprinde

flacăra dumnezeiască, toate ard. După aceea nu se mai lipesc de el gândurile murdare. Adică diavolul nu încetează să-i arunce gânduri murdare, dar omul duhovnicesc este «foc» care le arde. După aceea diavolul obosește și se oprește. De aceea și Apostolul Pavel spune: «Toate sunt curate celor curați». La cei curați toate sunt curate; nu există nimic necurat. Pe cei curați și în noroi de îi vei arunca, rămân

curați, ca razele soarelui, care oriunde ar cădea, rămân luminoase și curate.

Omul duhovnicesc, fiind ajutat de omul cel sfânt, se schimbă în înțeleșul cel bun, iar de omul trupesc nu se vatămă. Îl vede, îl doare pentru el, dar nu pătește nici un rău. Un om aflat într-o stare duhovnicească de mijloc se schimbă în bine de către un om duhovnicesc, dar se poate schimba și înspre rău de un om trupesc. Omul trupesc nu-l înțelege pe cel sfânt, și se smintește de cel trupesc asemenea lui. În timp ce îndrăcitul văzând pe sfânt fuge, omul trupesc se duce la sfânt să-l ispitească și să-l smintească.

Unul care a ajuns în starea sodomiților se smintește chiar și de îngeri. Omul smerit, chiar și neexperimentat duhovnicește de ar fi, distinge pe îngerul lui Dumnezeu de diavol, pentru că are curăție duhovnicească și se înrudește cu îngerul. În timp ce omul egoist și trupesc, pe lângă faptul că este lesne înșelat de diavolul cel viclan, transmite și el viclenia, iar prin senzualitatea lui provoacă și vatămă sufletele bolnăvicioase cu microbii lui duhovnicești.

- Părinte, cum ajunge cineva în starea în care poate să le vadă pe toate curate?

- Trebuie să se curețe inima, ca să se odihnească în el harul lui Dumnezeu. Oare nu spune psalmul: «Nimă curată zidește întru mine, Dumnezeule»? Când se va curăți inima cea bărbătească sau cea femeiească, atunci va locui Hristos în ea și oamenii nici nu vor sminti, nici nu se vor sminti, ci vor transmite har și evlavie. Omul care ia aminte de sine își păzește curăția sa duhovnicească și păstrează și harul dumnezeiesc în sine. Astfel pe toate le vede curate, ba chiar și pe cele necurate le pune în valoare. Adică și pe acestea le face bune în fabrica lui duhovnicească. Hârtiile nefolositoare le face șervețele curate, foi, caiete etc., bucățile de bronz sparte le face sfeșnic etc. Și dimpotrivă, omul care primește viclenia și gândește cu viclesug și pe cele bune le schimbă în rele, precum uzina care face armament, care chiar și aurul îl face gloanțe și proiectile de tun, pentru că așa sunt făcute mașinile ei.

Când cineva începe să facă cedări în păcat, se înnegrește lăuntric, i se tulbură ochii sufletului său și pe toate le vede tulburi. După aceea este molipsit de păcat și păcatul îl zăpăcește. Încă și pe cele curate le poate vedea în chip păcătos. Există oameni care nu pot crede că, de pildă, unii tineri

sau tinere trăiesc o viață curată. «Este cu neputință să se întâmple aceasta astăzi», spun ei. Sărmanii, sunt atât de afundați în păcat, încât pe toate le văd în chip păcătos. **Oamenii care dorm cu drăcușorii nu pot gândi că există alții care dorm cu îngerașii.** Dar să nu cerem de la porci să aibă evlavie la crini. Vezi că și Hristos a spus: «Nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca să nu le calce în picioare». De aceea **cel care trăiește duhovnicește curat trebuie să ia aminte să nu facă prietenii cu cei lumești, nici să le dea drepturi duhovnicești, ca să nu se vatăme și să nu-i vatăme, deoarece oamenii lumești au alt tipic și alte preocupări și nu pot distinge Sfântul Mir de apa de colonie.**

Să nu pricinuim noi sminteli

Pe cât putem, să luăm aminte ca noi să nu dăm prilejuri să se creeze situații grele. Să nu deschidem crăpături diavolului, deoarece sufletele care au cugetarea stricată se vatămă și caută apoi să se îndreptățească pe ei înșiși. Procedând astfel, într-o parte zidim și din cealaltă dărâăm.

Odată au venit la Colibă câțiva tineri moderni și am discutat. În ziua aceea trebuia să ies din Sfântul Munte. Când au aflat aceasta au ieșit și aceia din Munte și pe vapor au venit și au stat alături de mine. M-au întrebat cu mult interes despre diferite subiecte duhovnicești. Însă unii din corabie s-au smintit și au început să ne privească foarte bănuitor. Dacă aș fi putut prevedea că s-ar putea sminti de aceasta ceilalți, m-aș fi îngrijit să iau măsurile necesare.

Lumea este vicleană. Trebuie să ne îngrijim să nu creăm sminteli. Nu suntem răspunzători pentru cele de care nu ne putem apăra sau pentru care nu avem experiență. Să nu așteptăm plată de la Dumnezeu, când noi, din neatenția noastră, pricinuim probleme. Plată avem atunci când noi suntem atenți și problemele le creează vrăjmașul. Cineva îmi spune, de pildă, că sunt înșelat. Mai întâi caut să văd dacă sunt înșelat sau nu. «Ca s-o spună acela, a văzut ceva. N-a putut-o spune așa, fără motiv; de ceva s-a smintit». Și stau și mă gândesc și caut să aflu de ce s-a smintit, ca să mă îndrept. Dacă spune că sunt înșelat, atunci sunt vrăjitor, și pentru mine asta este câștig, căci nu se va mai aduna lume și mă voi liniști. Dar acela, sărmanul, se va osândi, pentru

că face rău Bisericii. Nu-i păcat? Și eu sunt de vină, pentru că la ceva nu am luat aminte.

Vin unii să-mi sărute mâna și îi lovesc ușor peste cap. Altul vede și spune: «Îi binecuvântează, deși este numai monah! Ce-i asta?». Nu sunt de vină ei, trebuie ca să n-o mai fac eu.

- Părinte, dacă cineva, din neatenție, creează o oarecare sminteală, unii spun: «Lasă-l pe acesta, este lipsit de judecată!».

- Lipsă de judecată are cel care nu poate gândi, nu cel care este neatent. **Cel neatent aprinde foc și nu se gândește că va arde totul în locul unde l-a aprins. Când vreodată aprinde foc un astfel de om și pârlește și alte suflete, avem datoria să ne rugăm și să aruncăm și vreo găleată de apă. Sunt și alții care sunt violenți - au și evlavie împreună cu vătămarea de minte și atunci când aud ceva cu care nu sunt de acord, fără să cerceteze dacă este corect sau nu, pe toate le fac praf.** Atunci trebuie ca, uneori, să călcăm puțin frâna, alteori, atunci când se opresc, să punem și vreo piatră la roata lor, pentru că altfel o pot lua anapoda și să ia și pe alții de-a valma cu ei.

Nu credeți ușor cele ce le auziți, pentru că sunt unii care le spun așa cum le înțeleg ei. Odată a mers cineva la Sf. Arsenie și i-a spus: «Să am binecuvântarea Sfinției Tale, Ava Arsenie, acolo sus s-au adunat o sută de șerpi». «O sută de șerpi? Cum de s-au aflat acolo?», s-a mirat Sfântul Arsenie. «Ei, să nu fi fost o sută, dar cincizeci sigur erau». «Cincizeci de șerpi!». «Douăzeci și cinci erau sigur». «Ai auzit vreodată să se adune douăzeci și cinci de șerpi?», îi spune Sfântul. Apoi acela îi spune că trebuie să fi fost neapărat zece. «Bine», îi spune Sfântul, «dar ce, au avut conferință de s-au adunat zece șerpi? Încetează! Nu este cu putință!». «Să fi fost vreo cinci», spune atunci acela. «Cinci?». «Doi tot au fost». După aceea îl întreabă Sfântul Arsenie: «I-ai văzut?». «Nu», spune acela, «i-am auzit cum făceau ssss... printre crengi». Se poate să fi fost și vreo șopârlă... **Eu din câte aud, niciodată nu trag concluzii fără să cercetez. Unul poate spune ceva ca să judece, altul o spune numai ca să se afle în treabă, iar altul cu scop.** Cât de pricinuitoare de sminteală sunt unii! În Konița erau doi prieteni foarte buni. În sărbători și în Duminici niciodată nu umblau prin oraș, ci veneau la mănăstire în Stomio; mai și cântau

la strană. După aceea urcau pe munte, pe cămilă. Într-o zi un ins pervers le-a pus sminteală. Se duce la unul și-i spune: «Știi ce a spus acela despre tine? Asta și asta». Se duce apoi și la celălalt și-i spune: «Știi ce a spus despre tine acela care îți este și prieten? Asta și asta». Imediat amândoi au devenit fiare și au făcut un mare scandal în mănăstire! Între timp cel ce a aprins fitilul a plecat, iar aceștia continuau să se certe. Cel mai mic era și puțin nervos și ocăra pe cel mai mare. «Acum ce să fac?», îmi spun. «Ce poate face diavolul!». Mă duc și-i spun celui mai mare: «Ascultă, el e mai mic! Și pentru că e puțin nervos, nu-l lua în nume de rău. Cere-i iertare!». «Părinte, ce iertare să-i cer», îmi spune, «nu vezi cum mă ocărăște? Eu nu am nici măcar idee de cele ce îmi spune». Mă duc atunci la cel mai mic și îi spun: «Ascultă, este mai mare, lucrurile nu sunt așa cum le vezi tu. Du-te și-i cere iertare!». Acela sare în sus, și începe să-mi strige: «O să ne certăm și noi. Părinte!». «Hai să ne certăm, bre, Pantelimoane! Dar lasă-mă puțin să mă pregătesc...», i-am spus și am plecat. Afară de mănăstire aveam niște lemne lungi ca să împrejmuiesc grădina. Mă duc, iau de la vreo 400 m depărtare un lemn de aproape 5 m și încet-încet îl târăsc după mine, ca să-l fac să râdă. Acela a auzit că îl târâm; dar de unde să-și închipuie pentru ce îmi trebuie? Am intrat în curte târând lemnul, până am ajuns lângă pridvor. «Hai, bre, Pantelimoane, să ne certăm!», îi spun. Au izbucnit în râs amândoi, când au înțeles pentru ce am adus lemnul. Asta a fost. S-a spart gheața. A crăpat diavolul. «Sunteți în toate mințile?», le spun. «Ce înseamnă acestea?». Și s-au împrietenit din nou.

- Clevetirea s-a făcut în aceeași zi?
- Da, și se ocărau urât. Vezi ce face diavolul? Acela poate îi invidia că erau așa de buni prieteni, ca frații; a bârfit pe unul la celălalt și a plecat. Clevetirea este foarte rea. De aceea diavolul se numește și clevetitor. Clevetește. Una spune unuia, alta celui-lalt și pricinuieste sminteală. Și ai văzut, sărmanii de ei, au crezut și s-au încăierat.

- Intenționat le-a spus acela?

- Da, ca să-i despartă din... dragoste, nu din invidie...

Publicitatea făcută păcatelor

Când vedem ceva rău să-l acoperim,

nu să-l publicăm. Nu este corect să se facă publice căderile morale. Să presupunem că pe drum există o necurăție. Dacă va trece pe acolo un om cuminte, va lua o piatră și o va acoperi, ca să nu pricinuiască dezgust. Unul nesocotit însă, în loc s-o acoperi, poate începe să răscolească și să împrăstie mai mult mirosul urât. Tot astfel este și atunci când, fără discernământ, dăm publicității păcatele celorlalți și pricinuiim un mare rău.

«Spune-l Bisericii» nu are înțelesul că toate trebuie să se facă și cunoscute, pentru că astăzi nu sunt toți Biserica. Biserica sunt creștinii care trăiesc așa cum vrea Hristos, iar nu ceilalți, care luptă Biserica. În primii ani ai creștinismului, când mărturisirea se făcea înaintea tuturor membrilor Bisericii, atunci «spune-l Bisericii» avea acest sens. Însă în epoca noastră, în care rar se află familie care să aibă același duhovnic, să nu ne înșele «ducă-se pe pustii» cu «spune-l Bisericii», pentru că, atunci când publicăm, de pildă, o cădere morală, o facem cunoscută celor ce luptă împotriva Bisericii și le dăm pricină să înceapă războiul împotriva ei; în felul acesta se clatină credința sufletelor slabe.

O mamă, atunci când are o fată care este desfrânată, n-o defaimă și n-o înjosește înaintea celorlalți, ci face cele ce poate ca să-i restabilească numele. Va vinde orice are și orice nu are, o va lua și vor merge în alt oraș, va căuta s-o mărite, ca să-i îndrepte astfel viața ei de mai înainte. Exact acesta este și modul de lucru al Bisericii. Vezi, Bunul Dumnezeu ne

rabdă cu dragoste și nu teatralizează pe nimeni, deși cunoaște halul în care ne aflăm, ca un Cunoșcător de inimi. Nici Sfinții n-au jignit niciodată pe vreun om păcătos înaintea lumii, ci au ajutat să se îndrepte răul cu dragoste, cu finețe duhovnicească și în chip tainic. Noi însă, cu toate că suntem păcătoși, facem dimpotrivă, ca fățarnicii. Trebuie să luăm aminte să nu ne smintim ușor și să credem că tot ceea ce fac alții este rău.

- Părinte, v-ați referit la publicarea căderilor morale. Anumite păcate sau situații bolnăvicioase trebuie făcute cunoscute în unele cazuri?

- Ascultă. Eu fac aceasta unor cunoscuți. Văd, de pildă, pe cineva că face o neorânduială și smintește pe ceilalți. Îi spun o dată, de cinci, de zece, de douăzeci, de treizeci de ori să se îndrepte, dar el nu se îndreaptă, nu înțelege că nu are dreptul să continue o neorânduială după repetate atenționări, pentru că sunt atrași și ceilalți și îl imită. Vezi, oamenii pot imita foarte ușor răul, nu însă și binele. De aceea sunt nevoit după aceea s-o spun și altora care văd această neorânduială, pentru ca să-i apăr.

Adică atunci când spun: «Ceea ce face cutare nu mă odihnește», n-o spun ca să judec - căci am spus-o de 500 de ori aceluia - ci pentru că sunt influențați cei ce văd cusurul lui și-l imită, căci spun: «Dacă Părintele Paisie nu îi spune nimic, înseamnă că e bine ceea ce face». Dacă nu-mi spun gândul, că nu mă odihnește situația asta, dau impresia că o binecuvânteț, că și eu sunt de acord cu această

situație. Astfel se strică toți, pentru că pot crede că tactica aceluia e bună și o pun și ei în practică. Și ce iese după aceea? Mai cred și că nu i-am spus nimic celui în cauză. Nu știu că acela m-a sufocat atâta vreme. Avem și pe diavolul, care îi șoptește: «Nu-i nimic dacă faci aceasta. Vezi, și acela o face și Părintele Paisie nu-i spune nimic». De aceea, atunci când văd că cineva își continuă tipicul făcând o neorânduială, deși i-am spus să se îndrepte, spun aceasta, într-o discuție, unuia care îl cunoaște: «Ceea ce face cutare nu mă odihnește», ca să-l păzesc și să nu se vatăme. Aceasta nu este judecată. Să nu încurcăm lucrurile.

După aceea, unii ca aceia vin și îmi spun: «De ce ai spus-o și altuia? Era un secret». «Ce secret?», îi spun. «Și-am spus-o de o mie de ori și nu te-ai îndreptat. Nu ai dreptul să vatămi pe ceilalți care ar fi crezut că eu sunt de acord cu această situație». Aceasta mai lipsea, să n-o spun, după atâta vătămare ce a făcut-o celorlalți. Mai ales atunci când vine vreun copil dintr-o familie ce-o cunosc și văd că, prin tactica lui, distruge familia, îi spun: «Ascultă, dacă nu te îndrepti, te spun mamei tale. Nu ai dreptul să vii la mine și să-mi spui ce faci și iarăși să-ți continui cântarea ta. O să fac cunoscut mamei tale, ca să vă apăr familia». Când cineva se pocăiește, este bine. Dar atunci când continuă tactica sa, trebuie să vorbesc, căci sunt răspunzător.

*Din: Cuviosul Paisie Aghioritul, «Trezire duhovnicească», Editura Evangelismos, București, 2003.

Noi preoți la Saarbrücken și Dingolfing-Strabing

Duminică, 13 iunie 2010, ÎPS Părinte Mitropolit Serafim a instalat pe noul păstor al Parohiei din Saarbrücken, PC Pr. Gheorghe Papuc, după retragerea la pensie a PC Pr. Mircea Coșofreț.

La Dingolfing, ÎPS Sa a instalat duminică, 20 iunie a.c., noul preot al Parohiei «Sf. Ioan Casian» Vasile Florin Reuț, care va sluji și la Strabing, la Parohia «Sf. Împ. Constantin și Elena». Dăm mai jos cuvântul de mulțumire al Parohiei din Saarbrücken adresat Părintelui Mircea Coșofreț de către distinsul credincios, Domnul Inginer Dan HOTNOG:

Înalt Preasfinția Voastră, Cucernici Părinți, Doamnelor și Domnilor.

Vă rog să mă iertați dacă mă voi adresa în mod special Părintelui Mircea, care ne-a păstorit vreme de 16 ani și care astăzi pleacă la pensie. Ne-a îndrumat și sfătuit în toate împrejurările. A fost alături de noi și la bine și la greu. Când eram în spital, ne vizita și ne încuraja, iar o vorbă de-a lui parcă ne mai alina suferința. Dacă nu-l zărea pe careva la slujba de Duminică, se interesa de soarta lui. De multe ori ne vizita și acasă, când auzea despre un enoriaș că este suferind sau are alte probleme. Trebuie să ne gândim că toate le făcea venind de la mai bine de 100 km. în marea majoritate a cazurilor fără să i se fi acoperit măcar costurile deplasării.

Acesta este adevăratul misionariat!

A fost pentru noi un părinte duhovnicesc, un frate care ne-a stat mereu alături. Dacă astăzi mai există această comunitate, se datorește harului cu care l-a înzestrat Dumnezeu, comportamentului, blândeții, modestiei și dragostei sale pentru turma pe care o păstorea. Este meritul său și numai al său, dacă astăzi mai facem parte din Biserica Ortodoxă Română. Și pentru asta îi mulțumim.

Îmi vin în minte două versuri din Miorița: «Oile s-or strânge / Pe mine m-or plânge». Da Părinte! Turma s-a strâns și cu lacrimi în ochi își amintește de toate cele trecute și petrecute de-a lungul celor 16 ani, de personalitatea Dvs. având speranța că veți mai trece pe la noi și veți fi, ca și până acum,

părtaș la bucuriile și necazurile noastre.

Este trist să plecați la pensie tocmai acum când vi s-a împlinit un vechi vis. Sub îndrumarea Dvs. și cu entuziasmul câtorva enoriași, s-a realizat această capelă atât de frumoasă și cu drag împodobită. Păcat Părinte, mare păcat!

Vă încredințăm Părinte ca noul preot care vă va înlocui, va fi primit cu toată căldura și încrederea. Noi românii avem multe vorbe cu tâlc și zicale. Tocmai acum nu-mi trece una, care să fie și potrivită și nici să supere. Așa-i când își bagă coada prin hârtoagele și gândurile mele acel doctor neamț... Alzheimer. Parcă așa îl cheamă. Ce vreți? La cei aproape 80 de ani ai mei, se mai întâmplă.

A, da! Îmi amintesc. Cred că în loc să-ți permită să mergi la pensie, mai bine cei care au puterea în Biserica Română, îți ofereau un toiag, care să te așeze pe locul pe care îl meriți, după

strădania pe care ai depus-o, credința și abnegația cu care ai slujit Ortodoxia. N-a fost să fie așa. Nu trebuie însă nici să ne lamentăm și nici să disperăm.

Toiagul meritat n-a ajuns la mata. S-o fi rățâcit pe drum. Mai știi? Sunt atâtea meandre....Nici sabia pe care a trimis-o Papa lui Ștefan cel Mare și Sfânt, ca apărător al creștinătății, în acele vremuri, n-a ajuns la acesta. A oprit-o regele Ungariei, considerând că i se cuvine, întrucât îl socotea pe Domnul Moldovei drept vasalul său.

În compensare, îți înmânăm această Cârjă pe care să te sprijini când te vor împovăra anii și ca aducere aminte de comunitatea noastră.

Să ne trăiești la mulți ani, Părinte Mircea, și să știi că te vom păstra în suflet câte zile vom avea și poate și mai mult, fiindcă suntem creștini și știm că sufletul nu moare niciodată, trebuind să strige «prezent» la Judecata de apoi.

LECTURĂ BIBLICĂ

De-aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar dacă n-am iubire făcutu-m'am aramă sunătoare și chimvar răsunător. Și de-aș avea darul profeției și de-aș cunoaște toate tainele șiiu toată știința și de-aș avea credința toată să pot muta și munții, dar dacă nu am iubire, nimic nu sunt. Ei toate averile mele de le-aș împărții și trupul meu de mi l-aș da să-l ardă, dar dacă n'am iubire, nimic nu-mi folosește. Iubirea rabdă'ndelung; iubirea se dăruie, ea nu invidiază; ea nu se poartă cu necuviință, nu-și caută pe ale sale, nu se întărată, nu ține'n seamă răul, nu se bucură de nedreptate, ci de adevăr se bucură; pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduiește, pe toate le rabdă; iubirea niciodată nu se trece.

(I Corinteni 13, 1-8)

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 iunie 2010 - animă cercul biblic de la Centrul eparhial.

6 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Catedrala mitropolitană din Nürnberg. Hirotonește întru preot pe diaconul Vasile Florin Reuț pentru parohiile Dingolfing și Straubing.

9 iunie - prezidează lucrările Permanenței Consiliului Eparhial de la Centrul eparhial.

13 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Saarbrücken cu participare numeroasă. Instalează pe noul preot Constantin Papuc. la parte la agapă.

19 iunie - participă la Olching (München) la aniversarea a 80 de ani a D-lui Ing. Franz Wesinger, mare iubitor și binefăcător al Bisericii Ortodoxe.

20 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Dingolfing. Instalează pe noul preot Vasile Florin Reuț.

23 iunie - participă la Bruxelles la constituirea Conferinței episcopale ortodoxe din Be-Ne-Lux. Seara, săvârșește la Bruxelles, împreună cu ÎPS Iosif și PC Pr. Patriciu Vlad, Taina Sf. Maslu și predică.

24 iunie - Nașterea Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Bruxelles.

26 iunie - slujește vecernia și predică la Berlin (paroh: Ierom. Clement Lo-

droman). Vizitează șantierul bisericii în construcție.

27 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Berlin. Participă la agapă.

29 iunie - Sf. Ap. Petru și Pavel - slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg. Hirotonește întru diacon pe tânărul teolog Ionuț Păun.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

2 iunie - este primit la Consatul României din München de către D-na Consul General Brândușa Predescu, în vederea discutării unor chestiuni referitoare la comunitatea românească din capitala bavareză.

6 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai. Seara, după vecernie, participă la Capela Sf. Siluan la Conferința despre «Asceză în secolul 21» susținută de teologul Alexandru Ioniță la invitația ATOGR-München.

9 iunie - participă la Nürnberg la lucrările Permanenței Consiliului Eparhial.

11 iunie - participă la Conferința «Regele Otto și Universitatea din Atena», susținută de Prof. Dr. Ioannis Karakostas, prorector al Universității din Atena, la Universitatea din München.

13 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Klagenfurt (paroh P.C.Pr. Visarion Ipati). Participă la agapă.

17 iunie - este primit de Ducele Franz de Bavaria, la reședința acestuia din München, în vederea discutării unor

mijloace de realizare a proiectului de construcție a mănăstirii reședință episcopală.

20 iunie - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

21 iunie - la invitația ATORG München susține la Capela Sf. Siluan, conferința «Locul și rolul femeii în tradiția ortodoxă». În continuare răspunde la întrebări legate de această temă.

24 iunie - Nașterea Sf. Ioan Botezătorul - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan. Seara prezintă locuitorilor din Aubing planurile viitoarei mănăstiri, în cadrul unei conferințe informative organizată de circumscriptia locală.

27 iunie - slujește la Fürstenfeldbruck, cu prilejul hramului acestei filii. Participă la agapă.

29 iunie - Sf. Ap. Petru și Pavel - slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK eG

Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00